

БОГ Е ВЕРЕН ДОРИ НИЕ ДА НЕ СМЕ

Дейвид Уилкерсън

22 Януари 1996

Авраам е познат на църквата като човек на вяра и Библията ни го дава за пример: „Както Авраам повярва в Бога и това му се счете за правда“ (Галатяни 3:6). „Така че тези, които са от вяра, се благославят заедно с вярващия Авраам“ (стих 9).

Бог се яви на Аврам (както се казваш той тогава) и му каза: „Не се бой, Авраме; Аз съм твой щит, наградата ти — извънредно голяма“ (Битие 15:1). Бог също му обеща, че ще бъде „...ще бъдеш погребан в честита старост“ (стих 15). Като допълнение, Бог се закле, че всеки, който се опита да го нарани или прокълне ще бъде проклет: „Ще прокълна онзи, който те кълне...“ (12:3).

Възлюбени, това са невероятни обещания – защита, дълъг живот, небесна намеса. И Бог каза тези неща на Аврам лично!

Библията казва, че Аврам „...повярва в ГОСПОДА, и Той му го счете за правда“ (15:6). Тя също казва, че Аврам беше „Божий приятел“.

Тук имаме благочестив, вярващ Божий слуга - човек, когото Самият Господ посети и му обеща лична защита и дълъг живот без страх от зло. И Аврам повярва на Бог. Той му се довери, че ще го защитава и пази от всяка опасност.

Спомнете си историята на Аврам от тук нататък. Той напусна отечеството си по заповед на Бог, изцяло по вяра. Бог му каза: „Където и да стъпиш, земята ще е твоя.“

Аврам живееше спокойно на една планина между Ветил и Ай, когато настана глад. Той очевидно имаше много добитък и се нуждаеше от пасбища и вода, за да ги храни. Така че, реши да се премести: „...затова Аврам слезе в Египет да поживее там като чужденец...“ (12:10).

Това беше първата грешка на Аврам. Той никога не трябваше да оставя земята, в която го беше изпратил Бог. Когато излезе от обещаната земя, той беше около 70 годишен, а жена му, Сарая, около 60 годишна. Когато влязоха в езическия Египет, Аврам погледна красивата си жена и я накара да се съгласи на следното:

„...Ето, зная, че си жена красива на глед. Египтяните, като те видят, ще кажат: Тя му е жена! И мен ще убият, а теб ще оставят жива. Моля те, кажи, че си ми сестра, за да ми бъде добре заради теб и да се опази животът ми заради теб“ (стих 11-13).

Аврам казваше: „Когато стигнем в Египет, мъжете ще видят колко си красива, ще те пожелаят и ще поискат да ме убият! Моля те, кажи на всички, че си ми сестра. Полагам живота си в ръцете ти!”

Това беше половин истина. Аврам и Сарая имаха един и същ баща, но бяха от различни майки, така че Сарая му беше наполовина сестра. Тя щеше да казва половин истина, за да спаси кожата на Аврам!

Това е човекът, който ни е познат като бащата на вярата. Бог му се беше явил и обещал велика защита. Но изведнъж той спря да се държи за Божието Слово! Аврам знаеше, че Египет е земя на похот, идолопоклонство и смут, но беше готов да отиде там и да изложи семейството си на голям риск.

Със сигурност, когато пристигнаха в Египет, се разнесе мълвата за чудната красота на Сарая. Всички лидери и управници разбраха за нея. Аврам усети това и напомни на Сарая: „Помни – ти си ми сестра. Говорихме вече. Животът ми е в ръцете ти!”

Това беше абсолютен страх и липса на вяра! Аврам слагаше живота си под закрилата на собствената си жена; на собствената си човешка стратегия, а не на Бог. Каква срамна и лишена от вяра постъпка! Този велик човек на вярата беше готов да вземат жена му и да я пратят в езически харем, където с нея да се забавляват езическите управници.

И тя наистина беше взета от фараона. Библията казва: „Видяха я и големците на фараона и я похвалиха на фараона; затова жената беше заведена в дома на фараона. И заради нея той стори добро на Аврам...” (стихове 15-16).

Разбирате ли какво се случи тук? Обещаното потомство беше определено да излезе от Сарая, а имаше вероятност тя да бъде омърсена от езически мъже!

Срам и на двамата, че предприеха тази „хитрина"! Нямахте оправдание за поведението на Аврам. Можете ли да си представите някой благочестив мъж да даде жена си в ръцете на езически изгнаник? Мога само да се чудя какво й мина през ума на Сарая, когато беше взета от съпруга си.

Но фараона даде голяма зестра на Аврам за нея, отрупвайки го с всевъзможни благословения – овце, волове, магарета, камили, слуги. Аврам забогатя за една нощ, но се чудя дали изобщо успя да заспи тогава! Надявам се, че е прекарал нощите си по лице пред Бог, чудейки се на малодушието си и липсата на вяра. Как можеше да заспи, знаейки, че жена му е в ръцете на един езичник. Можеше да бъде осквернена, обезчестявайки семето на Божието обещание.

Питам те – как можа такъв човек на вяра да позволи да се случи такова нещо? Аврам забрави ли Божието обещание? Защо не проумя: „Те не могат да ме убият. Бог каза, че ще живея до дълбока старост. Той обеща да ме пази!”

Истината е, че Аврам не беше в опасност!

Ако Аврам беше вярвал на Бог, ако смело се беше изправил и заявил: „Тази жена е моята съпруга. Долу ръцете!“ – Бог щеше да го почете. Господ щеше да защити и двамата им – него и Сарая.

„Ако сме неверни, Той остава верен, защото не може да се отрече от Себе Си“ (2 Тимотей 2:13). Оригиналният гръцки текст казва: „Ако нямаме вяра, Той остава верен...“

Ако ти беше с Аврам тогава, вероятно би му казал: „Авраме, наистина си загазил! Трябваше да си човек на вяра. Бог ти се яви лично и ти даде всичките Си обещания. Но ти напълно се оплете. Изманипулира и се отнесе зле със собствената ти жена. Съгреши срещу светлината, Авраме. Недостоен си за благословенията, които Бог ти обеща. Свършено е с теб!“

Не! Това никога не мина през ума на Бог относно Аврам. Бог е верен, дори, когато ние не сме! Моментът, в който Аврам предаде живота си на Господ, Той вече имаше план за него и нямаше да позволи никакви временни обстоятелства или провали да спрат вечния Му план за живота на Аврам.

Бог му беше обещал: „Аз ще ти бъда щит!“ и се намеси, за да изпълни обещанието си – порази дома на фараона! Аз вярвам, че болестта, която Бог им изпрати направи невъзможно някой мъж да докосне Сарая. Бог затвори всяка утроба, като порази всички мъже. Фараонът не докосна Сарая!

Така че, Бог защити Аврам и жена му и никой езичник в Египет нямаше как да каже: „Това семе беше омърсено!“ Не, Бог беше верен, дори когато хората Му не бяха!

Фараонът някак си разбра какво се е случило. Ние не знаем дали Сарая му каза или пък Господ му го разкри. Но когато той разбра, че е омъжена, изобличи Аврам с думите: „Защо направи това?“ „...вземи я и си иди“ (Битие 12:19). „И фараонът му определи хора, които изпратиха него, жена му и всичко, което имаше“ (Битие 12:20).

Божият план за Аврам продължи без прекъсване. Липсата на вяра на Аврам не можа да го осуети, въпреки че жестоко беше предал Бог. По същият начин, възлюбени, като предадете живота си в ръцете Му, не можете да спрете онова, което Бог е решил за него. Той е верен в намеренията Си за нашия живот, дори когато ние не сме!

Двадесет и четири години по-късно, Авраам (както вече се казваше) отпътува на юг и се засели между Кадеш и Сур, в Герар. Очевидно трябваше отново да се премести, за да храни и пои огромните си стада.

Сега Авраам беше на 99 години, а Сара (както вече се казваше) беше почти на 90. През годините Аврам беше видял Божията вяроност във всяка сфера на живота си. Беше победил царете, които нахлуха в Содом. Беше избавил Лот и семейството му. Беше се срещал с Мелхиседек, царя на Салим. Беше му се родил един син, Исмаил.

Не бихте ли предположили, че през тези двацет и четири години Авраам се беше научил напълно да вярва на Господ? Беше преживял всичките тези години, гледайки как Бог го пази със силата Си, как го изцерява и се намесва във всичките му дела.

Но в Герар случката се повтори. Цар Авимелех, който управляваше онази земя, хареса Сара и я пожела за харема си! (Трябва да е била страхотна жена. Бих искал да знам какъв сапун е използвала, как се е хранела и какви упражнения е правела, за да бъде толкова привлекателна на 90 години. Където и да отидеше я преследваше репутацията ѝ на толкова красива жена, че царете питаха за нея!).

Какво направи Авраам тогава? Отиде при Сара и каза: „Пак те моля да ми помогнеш. Ще трябва да кажеш, че си ми сестра. Сара, живота ми е в ръцете ти!“

Можете ли да повярвате? След двацет и четири години, той продължаваше да бъде страхливец! „... и Авимелех взе Сара“ (Битие 20:2). Тя попадна в още един езически харем, а Божието семе все още не се бе родило. Отново Авраам изложи на опасност семейството, жена си и бъдещето на Израил.

Ако бяхте стояли наоколо и видели всичко това, несъмнено бихте си задали въпроса: „Що за мъж е това? Наистина ли трябва да е пример за вяра и човек, който се доверява на Бог? Той безсрамно лъже!“

Но какъв беше Божия отговор? Той не се разправи с Авраам, както трябваше да направи. Не каза: „Сега наистина загази! Аз те измъкнах от подобна каша преди, но ти се върна обратно в компромиса. Ще пораснеш ли някога в Мен, Аврааме?“

Сега ще трябва да те накажа. Трябва да разбереш как ме предаде, наскърби, не Ми повярва. Ще се оттегля и ще те оставя да понесеш последствията. Сега ще сееш, каквото си посял!“

Не, никога! „Ако сме неверни, Той остава верен...“ (2 Тимотей 2:13). Бог не укори Авраам, нито го изостави за това, че беше поел нещата в свои ръце. Напротив, Божият план за Авраам продължи без прекъсване и точно по разписание!

Бог направи и с Авимелех онова, което беше направил с фараона – затвори всяка утроба! Никой не можеше да докосне Сара. Той каза на Авимелех: „Аз те въздържах да не съгрешиш против Мен, и затова не те оставих да се докоснеш до нея“ (Битие 20:6).

Ето картина на възпиращата Божия ръка!

Бог предпази Авимелех от това да постъпи глупаво и да попречи на плана Му. Всъщност, предпази го от грях!

Аз знам всичко за възпиращата Господна ръка. Като се върна назад в годините на ходенето си с Бог, виждам, че днес не бих бил тук, ако възпиращата Му ръка не беше върху мен. Той позволява на децата Си да стигнат далеч, но само донякъде!

Спомням си ужасни обезкуражения в ранните дни на служението си. Понякога се чувствах съкрушен от всички финансови отговорности, а често като провален съпруг и баща. Падал съм толкова ниско, че съм мислел, че вярата ми ще се разбие напълно.

В няколко случаи бях убеден, че няма смисъл да продължавам. Никога не съм си мислел за самоубийство или за това напълно да се откажа от Господ. Но бях уморен от всички задължения, от това да не разбирам защо живота ми е пълен с борби. В такова време отивах до банката, теглех пари, качвах се на колата и потеглях за някъде далече с мисълта: „Това е, стига ми толкова! Просто ще изчезна. Бог ще трябва да се грижи за семейството и служението ми. Не издържам повече!“

Един такъв път карах към от Далас към Мексико. Но Бог седеше на задната седалка. Той нежно каза: „Дейвид, къде отиваш?“

Отговорих като Йона: „Не мога повече, Господи! Отивам в Мексико. Никой няма да ме познава там и мога да свидетелствам свободно без всички тези задължения. Не бягам от Теб, Господи, обичам Те. Нито пък бягам от семейството си. И тях обичам. Просто не смятам, че съм Божия човек, който трябва да съм.“

Господ каза: „Обърни сега, Дейвид, преди да направиш нещо глупаво.“ Но аз продължавах да карам. Тогава изведнъж чух един глас да казва ясно: „Сега, Дейвид, обърни сега! Ако караш още пет мили, оставаш сам!“

Страхът от Бог ме удари и се стреснах! Никога не съм искал Той да отнема Духа Си от мен. А това предупреждение беше любящата Му ръка, която ме възпираше!

Кажете ми, колко пъти си бил на ръба да направиш глупава, ужасна грешка? Но тогава Божия, възпиращ Дух е идвал върху теб и ти е казал: „Спри, точно сега!“ Дори когато сме неверни, Той остава верен. Идва да ни попречи, да ни задържи, да ни предпази да не направим нещо глупаво!

Ами неверността на Давид?

Когато Самуил помаза Давид за цар на Израил, на младия мъж му се даде ново сърце: „...Самуил взе рога с масло и го помаза сред братята му; и ГОСПОДНИЯТ Дух дойде върху Давид от този ден и нататък...” (1 Царе 16:13).

Давид стана благочестив, мъдър, обичан, пълен със страх от Бог: „А Давид имаше успех във всичките си пътища и ГОСПОД беше с него” (18:14).

Той беше човек на много молитва. Хвалеше Бог, както малцина са го правили, благославяше Божието сърце с песните и псалмите си. Никой не можеше да е по-близък с Господ от Давид.

Давид беше и човек на велика вяра. Той излезе, за да убие Голиат и стана велик воин на Саул. Жените пееха за подвизите му на бойното поле. Божият Дух беше явно върху този човек и Господ очевидно имаше план за живота му.

Но тогава Саул започна гневно да преследва Давид, който трябваше да бяга за живота си и да се крие в пещери. Не след дълго той просто се умори от битката. Изтощи се, не беше в състояние да понесе повече. Трябва да си е мислил: „Щом съм толкова специален за Господ, щом съм Неговия помазаник, избран за това време, тогава защо съм в такива сериозни проблеми? Защо толкова много хора са срещу мен?”

Така че, Давид взе четиристотин души и избяга в Гет, родното място на Голиат, когото беше убил. Говорите за акт на невярност! Давид не попита Господ за този си ход. Напротив, той реши да повери живота си в ръцете на цар Анхус от Гет, молейки за убежище.

Но в Гет срещу Давид се надигна омраза. Всеки шепнеше: „Това не е ли човека за когото пеят песни? Той не уби ли хиляди филистимци? Той е този, който уби нашия гигант!”

Давид беше заловен и отведен при царя. Той знаеше, че е попаднал в капан и е в беда, така че се престори на луд - говореше несвързано, драскаше по стените, слюнки се стичаха по брадата му. Надяваше се, че лудостта му ще го избави някак си от хватката на цар Анхус.

Но каква жалка гледка беше това за всички! Анхус го погледна и каза: „За какво сте ми довели този луд? Този човек си е изгубил ума. Махнете го от тук!”

Ами ако бяхме там? Щяхме да видим този благочестив, вярващ, нежен човек да бръщолечи несвързано, да се въргаля в тревата и да крещи. И бихме казали: „Ти не си царя на Израил. Провали се, Давид. Направи се на глупак!”

Всъщност, в този момент Давид беше неверен. Но Бог все още беше верен! Той не зачеркна Давид. Не, докато той се правеше на луд, преструваше се на глупак, вечния Божий план работеше за него. Царството на Саул отслабваше с всеки изминал ден. Бог движеше всичко, за да осигури благословието на Давид!

Ако отидехте при Господ и Му покажете цялата глупост на Давид, аз мисля, че Той би отговорил: „Аз помазах Давид за цар! Познавам сърцето му. Той скоро ще се покае и ще дойде при Мен, защото има каещо се сърце! Все още е под благоволението и благословията Ми и планът ми за него продължава!”

Вероятно и ти като Давид си преминал през някакъв луд период в живота си. Изживял си пълен хаос и си се отказал с думите: „Не мога повече!” Подействал си според плътта си, направил си се на глупак, странял си от Бог.

Накрая си се ядосал на себе си, разочаровал си се и засрашил. Помислил си: „Как може помазан, изпълнен с Духа човек като мен да предаде Бог толкова лошо? Със сигурност благословието Му трябва да ми се отнеме. Бях толкова лош, манипулативен, нечестен, обезверен. Бог не може вече да ме използва. Не би могъл да работи за мен!”

Много грешиш! Бог няма да позволи на някоя от настоящите ти борби да попречи на призива, плана и целите Му за твоя живот. Може да си излязъл от релси, но Божия план е все още в тях и се движи напред с пълна пара!

Когато се моля, под ръка държа онова, което наричам „кърпа за плач”. Понякога съм под такова тежко бреме, че плача в тази кърпа докато не ми останат сълзи. Моля се с месеци за някои съкрушителни нужди, но понякога молитвите ми остават без отговор.

При един случай изплаках цяла река от сълзи и излязох от молитвата без мир, без никакво чувство, че съм пробил. Сгънах кърпата и я хвърлих в стаята, викайки: „О, Господи, изплаках река от сълзи! Моля се от толкова време, а Ти не отговаряш! Господи, какво искаш от мен?”

Тръгнах си опечален. Но през следващата седмица получих един след друг отговори на молитвите си!

През цялото време докато бях разярен на Бог и удрях кърпата в стената, мислейки си, че ме е предал, Той е работил зад кулисите! Задвижвал е сърцата на хората, подреждал е нещата, изпълнявайки плана, който е имал през цялото време.

Трябваше да се върна при Него с покаяние, плачейки като бебе за моята невярност. „Съжалявам, Господи, прости ми! О, само да бях изчакал още един ден!”

Аз не бях верен в доверието си, но Той остана верен!

Ами Петър, апостола, който прокле Господ и се отрече от Него?

Това беше човекът, който каза, че никога няма да изостави Исус. Но Петър не само отрече, че Го познава, но го направи с изливащи се от устата му богохулства!

Ами ако седяхте близо до огъня, слушайте Петър? Бихте си помислили: „Това ли е човека, който беше на планината на Преображението?... този, който полагаше ръце на болните и те биваха изцерени?... на когото се дадоха ключовете на царството? Чуйте какво излиза от устата му!

Как можа този човек да ходи в такава близост с Господ и да изповядва: „Ти си Сина на Живия Бог“ – след което да изригне така – лъжейки, проклинайки и отричайки се от Него? Всичко свърши за Петър. Може да се връща при рибарските си мрежи. Никога повече няма да чуем за него.”

Не, никога! Вечният план на Бог за живота на Петър не беше провален. Истина е, че Петър беше ужасно неверен, но Бог остана верен. Той не можеше да се отрече от Себе Си!

Ако ти беше изтичал при Бог, викайки: „Не видя ли как те прокле Петър?“, Той би ти отговорил: „Да, Петър Ме предаде, но Аз познавам сърцето му. След няколко часа той ще се изкачи на един хълм, ще плаче и ще се върне при Мен. Всъщност, той е на път за Петдесетница, към живот в служение към Мен!“. „Ако сме неверни, Той остава верен, защото не може да се отрече от Себе Си“ (2 Тимотей 2:13).

Няма значение през какво си преминал миналата година, Бог гледа на сърцето ти! Ако имаш съкрушен и покаян дух, Той ще ти помогне. Вечната Му цел за теб няма да се осуети. Той ще я изпълни!

Това ме насочва към Божието предупреждение:

Единственото нещо, което може да накара Господ да се отдръпне от теб!

Само едно нещо може да спре чудесния Божий план за теб и това е греха на непреклонната гордост! Виждаме това в живота на Саул. Библията ни казва, че Божия Дух беше върху този човек от деня, в който Самуил го видя да идва надолу по пътя. Бог беше призвал Саул и го използваше.

Но в него имаше нещо, което много скоро се надигна – арогантна гордост! Саул не би изповядал или признал греха си. Вместо това той обвиняваше другите, за да оправдае действията си. Той беше по-загрижен какво мислеха за него хората, отколкото какво смяташе Бог. Възлюбени, това беше разликата между Давид и Саул – гордостта! Помислете – Давид съгреша толкова страшно, колкото и Саул. В крайна сметка Саул никога не уби съпруга на чужда жена.

Но Давид бързо се покая за греха си. Когато Натан посочи ужасните му дела, Давид не се оправда, а незабавно извика: „Господи, не отнемай Святия Си Дух от мен! Всичко, което искам е да Ти угодя. Не желая да живея за себе си. Знаем, че Те предадох. Но, моля Те, прости ми, изчисти сърцето ми!”

Когато Саул беше уловен в грях, той се хвана за дрехата на Самуил и извика: „Не отнемай царството от мен! Моля те, стой до мен. Не ме карай да изглеждам зле в очите на народа ми.”

Саул се държеше лекомислено. Беше по-заинтересован от това какво мислеха хората за него, отколкото, че беше наскърбил Святия Дух!

Възлюбени, това е гордостта – надмения, непреклонен дух, който събаря хората! Но съкрушеното сърце и покаяния дух пленява сърцето на Господ. Няма значение през какво преминаваш или как си предал всемогъщия Бог – ако си като Петър, ако побързаш да изплачеш всичко пред Него, Той ще бъде с теб. Той винаги е с онези, които имат съкрушено сърце и покаян дух.

Точно преди да напиша това послание, аз се молих: „Господи, направи ме Твой глас в тези последни дни. Знаем, че не мога да бъда такъв, ако не продължаваш да ме променяш. Мога да говоря за Теб, само ако нещата от този свят не означават нищо за мен и ако съм образ на Исус Христос. Моля Те, Господи, промени ме.”

Дори и когато се молах, аз се чувствах толкова неадекватен, толкова далеч от онова, което Бог иска от мен. Мислех си: „Не мисля, че някога ще успея. Никога няма да съм достоен.”

Точно тогава Господ ми даде това послание! Той каза: „Прав си, Дейвид, никога няма да си достатъчно свят според собствените си стандарти и дела. Но в този момент, аз не искам да направиш нещо велико за Мен. Искам да знаеш, че докато лежиш тук и се молиш, аз ти оставам верен заради вечните Ми намерения и ще видя плана Си да се изпълнява в живота ти!”

Възлюбени, Господ ще направи това за всеки един от нас! Той използва слабите, глупавите неща в света, за да постигне вечните Си намерения. Всички ние предаваме Господ - никой в църквата Му не е свършен. Но всеки път, когато сме Му неверни, Той ни остава верен!

Така че, премести погледа си от провалите и слабостите си и го насочи към Неговата вярност. Той не може да се отрече от Себе Си. Той е абсолютно верен на Словото Си и ще те изведе от всичките ти битки! Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1996 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[God Is Faithful — Even When We Are Not](#) / [Бог е верен дори ние да не сме](#)